

oris .RO

SUFLET DE HÂRTIE

Mira Tănase

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Mira Tănase

Suflet de hârtie

LETRAS
Scrie. Publică.

S-a făcut iarăși seara și după încă o zi obositoare urmează o baie fierbinte, un ceai și gata, m-am pus în pat la somn. Pleoapele s-au închis și în loc de Moș Ene în fața ochilor mi-au apărut toate chipurile bărbaților pe care i-am crezut la un moment dat ca fiind iubirea vieții mele. Of, nimic nu poate fi mai trist decât să ajung iarăși să mă gândesc la asta, la toate momentele în care am sperat că în sfârșit mi-am găsit sufletul pereche căutat o viață întreagă. O iluzie copleșitoare că viața în doi poate fi frumoasă. Mă ridic din pat și plec să îmi aprind o țigară sperând că aceste chipuri se vor evapora odată cu fumul pe fereastră.

Niciodată la ora asta târzie la geamul meu nu au apărut porumbeii, dar acum stau și se holbează toți la mine de parcă ar aștepta să le dau un răspuns. Oare ce răspuns așteaptă ei de la mine? Să le spun că mâine nu va ploua și că va fi vreme frumoasă? Că vor putea zbura fără grijă întinzându-și în voie aripile? Unul se apropie de

geam, vine spre mine de parcă ar vrea să împărțim ultimul fum... zâmbesc și îi spun noapte bună.

Să beau, să nu beau pastila ce mă poate face să adorm fără nici o grijă sau să mai stau câteva minute în fața televizorului, iarăși dilemă, iarăși nu știu ce să fac. Îmi aprind încă o țigară. Fumez prea mult, e clar, mi-am dat seama de ceva vreme, dar caut, caut aprig ceva ce de fapt nu am găsit niciodată. Nici eu nu mai știu ce caut. Mă uit cum arde țigara și mă gândesc că de fapt așa arde și viața mea, fără să mă pot împotrivi. Nu pot pune pauză zilelor. Nu pot derula nici înapoi nici înainte. Aș vrea să fiu precum o casetă pe care să o pot manevra cum vreau în casetofon. Beau până la urmă pastila roz și sper să visez frumos la noapte, nu ca aseară și nici ca acum două nopți. M-am săturat de personaje bizare și de neliniști în toiul nopții.

Vreau să-l visez pe el, pe bărbatul care va sta lângă mine necondiționat și care mă vă înțelege din priviri. Pe cel care nu va pune întrebări la care eu nu am un răspuns. Înalt, slăbuț, cu părul în vânt trecând pe lângă noi și uitându-se ghiduș la mine, wow, mă trezesc că în

prea mare ca să mai sar pe geam cu umbrela, da, ieșim mâine după școala la un suc. Ce muzică ascult? Tu ce crezi, Metallica și Guns’N’Roses, și tu? Culmea, nici nu mă gândeam că ai putea asculta altceva. Stau și aștept nerăbdătoare.

Au trecut zilele, lunile, anii, sunt confuză. Nu înțeleg de ce timpul trece așa de greu și el nu mai vine. Îl aștepti pe el în parc? Nu-l mai aștepta, îmi pare rău că nu ai aflat încă dar el astă noapte a murit. S-a spânzurat. Văd negru în fața ochilor, nu se poate. Ne știm de atâta vreme și ieri am stabilit că azi la 12 ne vedem, îmi pare rău că a trebuit să-ți spun eu asta, du-te acasă, nu-l mai aștepta. Doamne, m-am trezit iarăși cu fruntea transpirată și cu lacrimi pe obraz, l-am visat iarăși pe el, după 20 de ani, nu pot să cred că iarăși spre el îmi zboară gândurile. Futui, e numai ora 2, îmi aprind o țigară. Hai să o fumăm și pe asta împreună, eu aici și tu acolo dacă asta vrei. Pe lumea cealaltă aveți voie să fumați? Zâmbesc amar, e trist, ia-mă de mână și strânge-mă cu putere, de ce ai plecat de lângă mine așa devreme? Nu e corect, dacă erai aici poate nu mai trebuia să caut atâția ani zadarnic iubirea...

...lasă, o să treacă toate și vei vedea că într-o bună zi îți va ieși în cale cineva care te va iubi și va rămâne lângă tine, iar El te va veghea de sus și se va asigura de fiecare dată că ești bine. Cam așa sunau vorbele psihologului de la camera de gardă. Ei întotdeauna au un repertoriu de vorbe frumoase pregătite la pachet împreună cu scormoneliile din trecut. Relația cu mama ta a fost ok? tatăl tău a fost mereu lângă tine? te-ai certat des cu sora ta? așa m-am săturat să le spun de fiecare dată răspunsurile. Dacă aș putea avea psihologul de acum 20 de ani nu aș mai pierde timpul cu explicațiile.

Acum este ziuă și soarele își arată razele călduțe, dar eu nu mă pot gândi la altceva decât la visul de aseară, la el și la cât mi-a lipsit în ultimii 20 de ani. Închid ochii și îl văd aruncând pietricele în geam ca să ies și să îl deschid, să-l iau de mână și să-l trag după mine în casă. Astăzi o să ascultăm muzică și o să jucăm șestică românească, da, de data asta o să mă lași să câștig pentru că nu vrei să mă superi. Știu, știu că nu te-ai sinucis și că nu ai vrut să pleci de lângă mine de bună voie. Știu că ai fost victima nebuniilor tinereții tale și a prietenilor tăi.

Nu, nu este nevoie să îmi repeți asta, știu că nu erai capabil de așa ceva și că iubeai lumea asta și oamenii dragi din jurul tău, le-am spus-o și celor de la poliție dar nu au crezut, m-au văzut doar instabilă psihic.

Tu îți mai aduci aminte ultimul brad de Crăciun pe care l-am împodobit împreună și pe care tu l-ai admirat? a stat doi ani împodobit pe dulap până s-a transformat într-o pată complet ruginie, nu am avut puterea de a-l despdobi fără tine. Îți simțeam încă degetele pe globuri și pe îngerașul auriu din vârf. Ce sună? Iarăși am palmele transpirate, of, e telefonul și trebuie să plec iarăși la lucru. Cât e ceasul? am adormit după ce am fumat și acum trebuie să plec iarăși? Fuck. Nu mai înțeleg nimic. Ce s-a întâmplat iarăși cu mine. Să nu uit să hrănesc porumbeii înainte de a pleca de acasă...

Bună, nu te-am mai sunat de mult, ce mai faci tu? Te deranjez ? ești ocupată ? Aș vrea să te văd când ai timp, acum chiar am nevoie de tine, nu știu exact ce se întâmplă cu mine, dar în ultima vreme gândurile mele sunt îndreptate spre El, spre singurul bărbat care m-a părăsit irecuperabil fără ca eu sau El să vrea asta ori să

poată schimba ceva. Săptămâna viitoare? Ok, o să aștept până atunci, revin luni cu un telefon, merci fain.

Mă bucur să te văd, nu te'am mai văzut demult, ești ok? Ce fac copiii? Eu ce să fac? Simt că înnebunesc, asta fac. Mă trezesc în toiul nopții gândindu-mă pe rând la toți bărbații din viața mea care m-au marcat într-un fel sau altul. Ce s-a întâmplat? Divorțez, asta s-a întâmplat. Nu, de data asta nu a fost dorința mea, a fost decizia lui și eu am acceptat-o. Ce puteam face altceva? Te lași că în sfârșit trăiesc singură, nu e cel mai rău lucru care se putea întâmpla, m-am obișnuit, nu e asta problema, dar nu înțeleg de ce mă gândesc la toți pe rând și în final doar pletosul este cel care îmi rămâne în minte. Hai mă, au trecut douăzeci de ani de când a murit și între noi nu a fost altceva decât o prietenie și o atracție copleșitoare, o iubire care nu a apucat să se consume pentru că el a murit. Da, probabil că în baza lui mi-am construit tiparul bărbaților ce au urmat apoi în viața mea, dar ochii lui îi caut de fiecare dată în mulțime.

Cu primul? Nu, nu am mai vorbit de foarte mulți ani. Știu doar că e bine și mă bucur pentru

el. Când ne-am despărțit a fost ok, eu am făcut primul pas pentru că mă săturasem de viața noastră împreună și de toate nemulțumirile care au urmat după primii ani. Aș prefera să nu vorbesc despre el și despre noi în perioada aia, a fost frumos, a început bine, dar s-a terminat destul de prost. Amiabil, dar prost. Am vrut mai mult de atât și în anii ce au urmat am crezut că am, dar până la urmă văd că tot într-un scurt metraj ratat am ajuns.

Pentru mine a contat doar munca. Știu, întotdeauna am atras astfel de oameni, nu degeaba mi se spune „magnet de nebuni” de către prieteni. Dacă în jurul meu sunt zece bărbați, pe mine garantat mă va atrage cel mai ciudat dintre ei și mă voi concentra prin a-l atrage spre mine. Ce aș putea să caut într-o relație în care într-un fel sau altul să-mi alin dorința de a ajuta, nu este normal să fie așa. Oamenii ar trebui să mă atragă pentru ce sunt nu pentru a-i ajuta eu să fie altceva. Vreau să vină dimineața în care să mă trezesc cu zâmbetul pe buze și să spun, wow, ce noapte liniștită am avut.

Nu, faptul că mă gândesc mult la El nu mă neliniștește, dar mă face într-un fel nerăbdătoare

să ajung la el. Îmi este dor să-l văd la geamul meu sau stând cu cana de ceai fierbinte în mână pe fotoliu lângă teracotă. Spune-mi și mie, voi aveți habar de ce viața este așa de nedreaptă? De ce căutăm la nesfârșit ceea ce am pierdut cândva și de câte ori ne este greu ne prindem cu dinții de momentele frumoase?

Dacă nu aş mai vorbi despre El cu oameni care l-au cunoscut, aş începe chiar eu să cred că vorbesc despre un prieten imaginar și că m-am dilit de tot, hmmm, poate ar fi mai bine să fie așa, dar nu e, pletosul îmi răsuflă lângă ureche de câte ori îmi este greu și asta mă liniștește. Dacă era în viață? Habar n-am dacă am fi avut o viață cu același drum, dar garantat ar fi fost prietenul meu cel mai bun care era capabil să mă iubească necondiționat. Privirea lui caldă nu o voi uita niciodată. Doamne cât era de înalt și ce mult îmi plăcea să-i prind părul în coadă în vârful capului, să alerg după el pe stradă și să-i spun verde stop.

Chiar dacă nu-mi aduc aminte nimic de la înmormântarea lui, a fost primul blank din viața mea. Mi s-a spus că mă uitam spre el și zâmbeam. Da, așa e, și acum de câte ori mă

gândesc la el fac la fel. De ce vreau să nu mai visez atât de des cu el? Pentru că vreau să-mi văd de viață. Să am puterea de a nu compara, de a aprecia oamenii pentru ceea ce sunt și pentru a nu mă mai întreba de fiecare dată, oare Pletosul ce părere are despre asta? De-aia, vreau să trec peste, vreau să am aproape un suflet plin de viață, nu un suflet de hârtie. Un suflet pe care să-l pot păstra lângă mine, nu în mine. Cer chiar așa de mult?

Drumul până aici a fost destul de lung, dar nu suficient de lung. Mă bucur așa de mult că mâine plecăm spre Berlin să îmi împlinesc în sfârșit visul de a-l vedea pe Manson, vai dacă ai ști ce mult apreciez că ți-ai făcut timp să mergi cu mine, e așa de bine că mai reușim și noi să petrecem o vreme împreună. Știu că și tu îți dorești să mergi la concert. Am câștigat două bilete la concert și mă bucur că unul este al tău. Da, e adevărat, în viețile noastre s-au întâmplat așa de multe în ultimii ani și noi nu am reușit să recuperăm timpul pierdut. Ani în care nu am reușit să stăm de vorbă. Și dacă aș ști că asta e ultimul drum pe care îl voi face nu mă voi opri. Tu ce ai mai făcut, cum merge treaba? A reușit

vreo domnișoară să îți sucească mințile? Ei lasă, nu se poate să stai toată ziua doar la lucru și apoi să ieși singur în club-uri ca mai apoi să te întorci tot singur acasă, fii și tu mai deschis la minte. Nu râde mă, nu râde. În seara asta să ieșim? Ok, dacă tu vrei, suntem pe teritoriul tău. Dar să nu uiți de rog că dimineată plecăm devreme. Pereți albi, fractali, proiecții, muzică tare, forfotă, toată lumea țopăie și se agită de parcă ar veni sfârșitul lumii. Doamne ferește, tu în clubul ăsta ieși în fiecare săptămână? Sorry că o spun cu fața asta, dar nu este genul meu de local. Da, știu, noi suntem mai încuiați la cap, iartă-mă, dar zeci de ani de comunism stau în spatele nostru și nu ne putem emancipa pocnind din degete.

Ești nebun la cap? Ce pastilă bei? Te doare capul? Cu red bull? Te-ai tâmpit de tot. Ok, hai să dansăm. Pfuuu, așa o nebunie. Ok, dă-mi și mie o pastilă și hai să dansăm. Măi, măi, o să ajung la tavan dacă nu mă ții bine de mână. Muzica asta pe mine mă cam înnebunește de cap. Nu, nu mai vreau o pastilă. Tu mai poți? câte pastile și cât energizant ai băut până acum? Vezi că noi peste câteva ore plecăm la drum.